

BÍBELŐDŐ ÍRÓMŰHELY

A LEGFRISSEBB
KREATÍV ÍRÁSOK
KARUNK
HALLGATÓINAK
TOLLÁBÓL

2026 II. FÉLÉV

2. LAPSZÁM

DEBRECENI
EGYETEM

DEBRECENI EGYETEM, GYERMEKNEVELÉSI ÉS GYÓGYPEDAGÓGIAI KAR
HAJDÚBÖSZÖRMÉNY, 2026

TARTALOM.

A KURZUSRÓL
előtörténet

BEMUTATKOZUNK

a Bíbelődő ezen féléves tagjainak rövid bemutatkozása

VERSEK

a lélek legmélyéről

NOVELLÁK

meséktől a szépíráson át a szösszenetig

JEGYZÉK

A

kurzusról

A Bíbelődő íróműhely a 2023/24-es tanévben, diákok kezdeményezésére indult, először szabadidős tevékenységként, melynek mentorálását dr. Gesztelyi Hermina tanárnő vállalta. Az íróműhely kurzus formájában a második félévben jött létre, ahol kötött formában dolgozhattunk egy-egy versformával, témakörrel kapcsolatban.

A gyakorlat azt mutatta, hogy a hallgatók szívesebben készülnek kötetlenebb keretek közt az órára, így a 2024/25-ös tanév második félévében már így működött az írókör, s ezt a formátumot megtartottuk erre a tanévre is. Jelen kiadványban a hallgatók legjobb, megosztásra szánt műveit tekinthetik meg az olvasók.

*Falucskai
Veronika*

ALAPÍTÓTAG,
SZERKESZTŐ

*A kreativitás
annyira
hozzá tartozik az
emberhez, mint a
lélegzetvétel.*

— VARGA BEA, A SIKER
TINTÁJA

eeee

BEMUTATKOZÁS

Balázs Dzsenifer Gréta

Harmadéves gyógypedagógus hallgató vagyok. Szeretek különböző karakterek lelkének mélyére ásni és papírra vetni mindent, aminek ott “szemtanúja” vagyok. Egészen gyermekkoromtól kezdve érdekelt az irodalom – 14 évesen kezdtem írni – és most úgy érzem, hogy a Bíbelődő Íróműhelyben megtaláltam a helyem.

Falucskai Veronika

11 éves korom óta foglalkozok írással, első versemet 5 évesen írtam anyukám névnapjára. Írás közben minél mélyebbre megyek a szereplőim lelkébe, szeretek elkapni egy-egy rövid hangulatot vagy rezzenést, egy megfoghatatlan érzést. Harmadéves gyógypedagógus hallgató vagyok.

Gusztí Anna

Másodéves óvodapedagógus hallgató vagyok. Írással 2018 óta foglalkozom: kezdetben regényötleteket dolgoztam ki, jelenleg a versírás áll közel a szívemhez. A kurzus során ihletet, inspirációt és rengeteg motivációt kaptam a Bíbelődő tagjaitól.

Hazadi Bence

Negyedéves gyógypedagógus hallgató vagyok, gimnáziumi éveim alatt mindig valamilyen történeten törtem a fejem és másokat sem kíméltem, hála a helyben megszervezett 'Alkotó körnek'. Remek élményeket köszönhettem a foglalkozásoknak, így második évem alatt nagy örömmel fogadtam a nyitottságot a Bíbelődő kezdeményezésére. Elsősorban prózában dolgozom, kisebb-nagyobb kihagyásokkal, de a versek írását is kedvelem.

BEMUTATKOZÁS

Lisztes Nóra

Másodéves óvodapedagógus hallgató vagyok. Mindig is fontosak voltak számomra a versek, de nem mertem papírra vetni a gondolataimat, mert nem tudtam, hogy hogyan kezdjek neki. A Bíbelődőnek hála már nem félek leírni érzéseimet, még ha nem is hallja senki sem, de már megtanultam, hogy a gátlásokat le kell küzdeni, és még ha csak magamnak is, de megérint ezeket a gondolatokat leírni.

Kiss Orsolya

Másodéves gyógypedagógus hallgató vagyok, 9 éves korom óta írok kisebb szövegeket, naplóbejegyzéseket. Az irodalom mindig is érdekelt és nem tudom elképzelni nélküle az életemet. A szavak a legjobb barátaim, és a Bíbelődő az a hely, ahol nyitottan fogadják az én kis szösszeneteimet.

Kónya Tünde

Elsőéves csecsemő- és kisgyermeknevelő szakos hallgató vagyok. 14 éves korom óta kezdtem el komolyabban írással foglalkozni. A Bíbelődő támogató közössége segített, a közös értelmezés során kapott javaslatok előre mozdítottak a fejlődés útján. Mindig is érdekelt a történetek dinamikája, karakterek ábrázolása, jellemük árnyalása.

Pálincás Edda Anna

Harmadéves gyógypedagógus hallgató vagyok, és néha elveszve érzem magam. De ha önkifejezésről van szó, nálam minden a művészetről szól, énekelek, zenélnék bennem a gondolatok, írok, és a szavaimmal élek. A lelkem olyan, mint egy tébolyult festőművész, a szavaimmal festek és a szívem hozzá a paletta.

BEMUTATKOZÁS

A kurzus oktatója, dr. Gesztelyi Hermina

Mindig öröm, amikor lelkes, tehetséges és kreatív hallgatók kezdeményezésére indul el egy szakkör vagy műhely, még inkább, amikor a kezdeményezéshez mások is csatlakoznak. A Bíbelődő alapító tagjai rendületlenül írnak immár három éve a műhely keretei között, menet közben többen bekapcsolódtak ebbe a munkába egy-egy félévre - vagy akár tovább is. Remélem, hogy mindenki magával tudott vinni valamit az alkotás öröméből, a közösségből, az együtt gondolkodásból. Bízom benne, hogy lesznek még elhivatott hallgatók, akikkel bíbelődhetünk - a lehetőség és a helyszín meglesz hozzá.

Versek

A hazug madár

A maszk alatt

Csillagköd

Elmúlt, nincs többé

Köd

Mi leszel ha nagy leszel?

Ne nézz vissza

Pezsgőtabletta

Tizenkettő

A hazug madár

Azt mondtad ketten szállunk,
Messzi földekről álmodtunk.
Most már sokan vagyunk,
De te nem vagy, te hazug

Árulásod mindennél
Jobban fáj, pedig
Hálásnak kéne lennem.
Ilyet mégsem tehetek.

Itt hagytál egyedül,
Hogy repüljek helyetted
Álmod a vállamra tetted
És már sosem repülsz.

Mindig megóvtál,
Életem a kezvedbe,
De kinek kell védelem
Ha nem vagy mellettem?

Úgy volt, felforgatjuk
Az egész világot.
Azt mondtad szabadok
Leszünk, de eladtad.

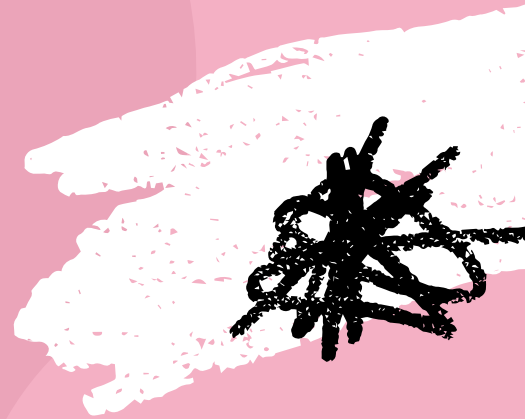
Életemnek te voltál az ára
Örökké mérges vagyok.
De nélküled, érted is
Szállok, szárnyalok.

— HAZADI BENCE

A maszk alatt

Sokat mondták szálljak le
Jöjtek a földre, ültek le
A valóságtól messze voltam
Ideák világában ragadtam
Szálltam, repültem, lebegtem
A világot messziről kerültem
A világ forgott szüntelen
Csak én nem értettem.
Lábam még sokszor messze,
A talajtól messze van, de végre
A valóságot megragadtam
A szívembe fogadtam.
Végre magam is értem néha,
Még ha bolyongok is benne,
De jobban tudom merre.
Ideák világa szép és nemes,
Csak már nem kell,
Mert mi buborék, az széteshet
Könnyűszerrel eltűnhet,
Apró darabokká lényegülhet,
Majd odakerülnek,
Ahová való mind, tudják ezt,
Látták a sorsuk előre.
Ezer darab eloszlott,
A semmibe elfoszlott,
A tort megülni nem fogom,
A szívemben helyet nem kapott.
Itt vagyok a valóságban
És végre élvezem,
Ezt kerestem, ezt találtam
Örülök, hogy részese vagyok.

— GUSZTI ANNA

Csillagköd

Nem tudom, hány világra születtem szeretni.
Lelkem egy örök vándor a csillagködök alatt.
Szerelem ez, vagy a magány édes mérge,
mely megbolondítja az agy kémiaiáját?
Most is érzem az édes, tébolyító csendet,
Mikor a magány szerelemmé hazudja önmagát.
Kint hallgat a világ, bennem zúg a mélység.
S a szemében még mindig keresem magamat.

— PÁLINKÁS EDDA ANNA

Elmúlt, nincs többé

Ami volt, az elmúlt, nincs többé,
De szívünkben ott él mindörökké.
Őrizzük fájdalmas történetét.

De csak attól a naptól lett szomorú,
Amikor a harang megkondult,
S az egész ország feketébe borult.

Fekete lepel szállott alá, s tette
Semmissé az egykor nagy, s
Dicső Magyarország alakját.

Egyetlen pillanat alatt a múlt és a
Jelen ketté vált. Magyar családok
Ezrei sírták vissza a múltat.

A múltat, amikor még minden
Rendben volt. Magyarország nem
Hét felé, hanem egyben volt.

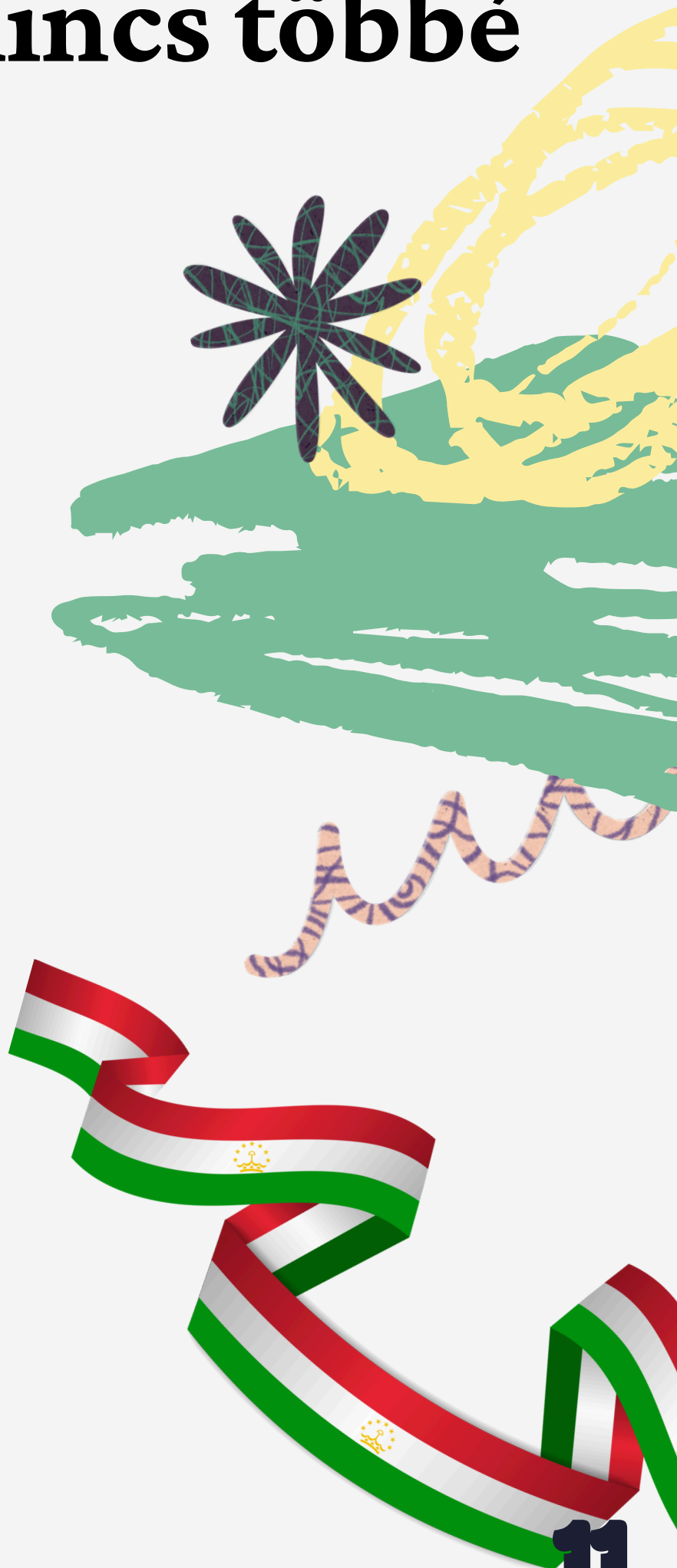
Délibábot festettek később elénk.
Elhitették, hogy az ország
Még lehet újra ép.

A mámor néhány év volt csupán,
Oly kevés, semmire nem elég.

Az ítélet újra lecsapott, ismét
Sok bajt, és szomorúságot hozott.

Lelkünkben ott él mindörökké,
Feledés rá nem borul,
Még az utolsó magyar él.

Tragédiánkat semmissé tenni
Nem tudjuk, de szívünkben
Emlékét örökre ápoljuk.

Köd

Kilépek a vízből,
a bőrömről felszáll a gőz,
még nem fázok, még nem érzem a hideget.
Körülölel a tél.

Nem fagyos, nem kopár — valami sokkal
riasztóbb, ösztön előtti,
mint az űrt hiányba fordító feketelyukak,
és az ordítás, amit elnyelnek.

Porszemként lebegek a halál mérlegén.
A mellkasodon kártyáztunk tegnap este,
és végigsimítottam a gerinceden.
Lehet, éreztél.

Kilépek a vízből,
már nem látom,
csak levegőt vennék, és érzem, hogy körbevesz a
pórusaimról legördülő köd.

Belém nyilall az ösztön:

elbújni

menekülni

kiüresedett, vizes macskakövön rohanni, míg ki nem csuklik
alólam a lábam:

a köd puha, csak a szívem szúr nagyon,
és nem sírok, csak könnyezem.

Csak ennyit tudok,
bennem szétszakadva két ember vív örök harcot,
és tudom, hogy gyűlölik egymást:

— talán ez a kulcs,

ez a gyűlölet,

hogy inkább utálták egymást,

míg elnyelte őket előlem a magamban kavargó feketelyuk:

mert kilépek a vízből,

az égbolt csillagai követelőzőn rám merednek

a bőrömből felszáll a köd,

és újra víz alá bukom.

Idd ki a könnyeimmel teli poharat,
mielőtt téged hörpint fel a bennem lévő üresség.

Keringek benned, ha nem is akarod.

Tegnap a halállal kártyáztunk a mellkasodon.

Te már tudod, milyen kegyetlen vagyok: hagytam
nyerni.

Lehet-e nem veszíteni az ösztön ellen?

Kilépek a vízből.

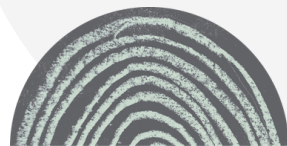
Ködruhám lefejtem magamról,

elbújok a cigarettafüstben.

Így nyel el a saját ürességem,

és nem marad semmi, csak az utolsó könnycsepp,
amit a pohár alján felejtettél

— FALUCSKAI VERONIKA

Mi leszel, ha nagy leszel?

Honnan tudnám, hogy mi leszek mikor még nem is láttam az egész világot?

Én hercegnő leszek! Én rendőr! Én pedig tűzoltó!

Ordítják a gyerekek egymás után hangosan.

De vajon honnan tudják, hogy mit csinál például egy hercegnő?

Mert egy rendőr bácsit látnak az utcán, de egy hercegnő nem mászkál csak úgy.

A hercegnők valószínű, hogy egész nap csak unatkoznak.

Otthon ülnek szép de kényelmetlen ruháikban.

Nekem az overall is kényelmetlen, akkor vajon milyen lehet abban a nagy szoknyában egész nap.

Vagy vegyünk egy úrhajóst. Az úr tudtommal nagyon messze van.

Most akkor neki oda kell költözni, mint ahogy Petiék is elköltöztek tavaly nyáron egy másik városba?

Az biztos, hogy én nem bírnám, ha olyan távol kellene lennem a kiskutyámtól.

Számításba kell vennünk azt is, hogy nem is vagyok még nagy.

Ha felteszik a kérdést nekem, amikor már nagy vagyok, biztos tudni fogom a választ.

De most azért, hogy békén hagyjanak rávágom én is, hogy hercegnő.

— LISZTES NÓRA

Ne nézz vissza

A tükörben hosszú a hajam.
A tükörben egyenes a fogam.
A tükörben magas vagyok.
A tükörben feszes vagyok.
A tükörben kedves vagyok.
A tükörben szelíd vagyok.
A tükörben tudom, hogy mikor kell
csöndben maradni.
A tükörben a szüleim még együtt vannak.

A tükör viszont eltört és már
rövid és mindig sokszínű a hajam,
karakteres a nevetésem,
vehetek fel magassarkút,
van humorom, kimondom amit gondolok,
van két öcsém.

De már mindez újra homályos és
repedezik, helyette lesz egy új tükröm
és születik majd egy új én, aki ha
magasabb már nem is, de önmaga még
lehet.

— KISS ORSOLYA

Pezsgőtabletta

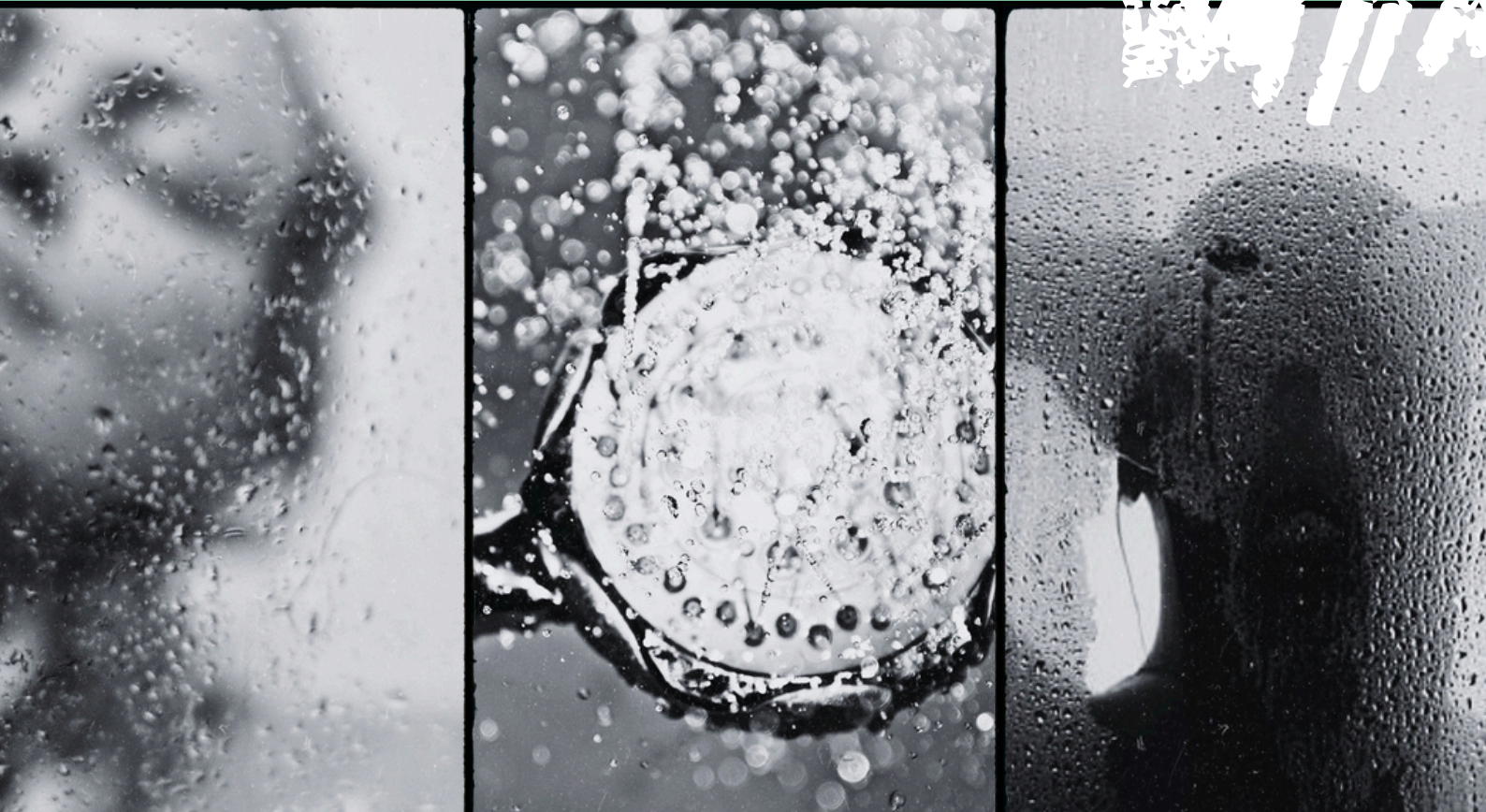
Állok a zuhany alatt, testem pezsgőtablettaként reagál a tiszta forró vízre.

Nézem, ahogy a tükör egyre csak párásabb lesz,
Örülök, mert egyre láthatatlanabb leszek.

A vízcseppek leperegnek, mégsem olvadok,
Jó lenne most egy cigi, bár nem dohányzok.
Így hát csak marad a forró víz, ami már nem is olyan forró,
Mert testem megszokta, hogy ez nekem pótló.

Kiszállok a zuhany alól, a tükör már teljesen párás,
Nem látom magam, bár ezért mégsem vagyok hálás.
Letörölöm hát a tükröm könnyeit,
Így már látom, hogy testem nem is pezsgőtabletta.

— LISZTES NÓRA

Tizenkettő

Csak egy kis szúrás lesz—

mondják.

A bőröm már azelőtt libabőrbe borul,

hogyan a tű odaérne hozzá.

A nővér elnéz a szemem mellett, és

ecseteli, hogy nem látja a vénám.

Ujjait újra belenyomja

a könyököm hajlatába és a kézfejem hátába,
és még mindig nem találja, én meg nézem a faliórát,

ahogy peregnek a percek.

A makacs véna továbbra is marad rejtve;

ő már tudja azt, amit én még nem.

Hetekkel később a mellkasom jobb oldalán

a kulcscsontom alá bevájtot port-a-cath talán

jobb megoldásnak bizonyul,

és majd a karjaimon sem virul

a kék, a lila, a zöld, a sárga.

Anyja is szívesebben járna velem bárhova,

pedig csak egy kis szúrás volt.

Vágd le, majd visszánő—

mondják.

Egy hónapja nem fésülködtem.

Kapom a sok furcsa és megvető pillantást,
de akkor sem bontom ki, nem akarom, nem merem,

és anyja sem sürget.

Egészen addig húzódik ez a művelet,

amíg a nővér sajnálkozva ajánlja fel,

hogy megszabadít a hajam börtönétől.

Közelebb áll, fogja az ollót,

és egyben lehántja a fejemről az utolsó darabot,

amit az agyam a magaménak gondolt.

Ezután jön a hajvágógép, amit Isten tudja honnan

kölcsönkért,

hogyan a hideg pengét a fejbőrömmön végigtolja.

Nem nézek tükörbe,

mert a kép, amit mutat, görbe.

Hallásból ismerem a koponyám alakját.

Majd visszánő, csak levágták.

Meg kell próbálni mozogni—

mondják.

Próbálok, tényleg, itt vagyok, nézzetek.

A felsőtestem már nem emelkedik olyan könnyen;

a mozdulattal együtt félúton szétesek

és visszahullok a párnára, nézzetek.

Egy héttel később fel akarok állni,

teljes erővel nyomom magam, még anya is fogja a derekam,

de a lábam nem tudja, mit kell csinálni.

Mintha valaki kivette volna a testem sejtjeiből

az emlékezetet.

Kerekesszékbe ültetnek és elvezetnek

egyik pontból a másikba, hol ide, hol oda,

és nem kérdezik, merre mennék,

mert nincs hova.

Nem tudok mozogni.

Ez teljesen normális—

mondják.

De a hányinger nem múlik;

a gyomrom önkaratból összehúzódik.

Tiltakozik a semmi ellen, amit tegnap ettem,

nem is jön ki más, csak a keserű, sárga epe.

Másnap a kezembe nyomnak egy pohár teát,

azt az ihatatlan, cukros, istenverte fajtát,

és azt mondják, hogy nyeljek.

Anya a szobában van, de nem rajtam a szeme.

A csövet az orrlyukamba dugják, beljebb és beljebb,

amíg a torkomban érzem a karcát,

és nyelek.

Egyet. Kettőt.

Mindjárt vége, fogja a vállam a nővér,

csak ezt a kicsit bírd ki még,

de a szemem már könnyben ég, a torkom lángol,

a kezem pedig hiába rándul, hogy kirántsa a csövet.

Kórházzagú tapaszt raknak az arcomra.

Azt mondják, néhány naponta cserélgessem;

nem mondom, de gondolom: csesszéték meg.

Ez nem normális.

Én csak sodródni tudok.

Egy olyan testen belül vagyok,
ami egyre kevésbé az enyém,
egy időben,
ami nem lineáris többé,
és valahol közben
lassan eltűnik az a pont,
ahol még azt mondhattam volna:

ez én vagyok.

— BALÁZS DZSENIKER

Novellák

A halál arca

Az óriás Iránytűje

Egy közepesen bátor csiga története

Hamis észak

Homály

Lelkendő

Pirula

Tündérek a parketten

A halál arca

Csendes volt a reggel. Ahogy beléptem a szobába, mintha minden tárgy visszatartotta volna a lélegzetét. Nagypapám kezében még az erő emléke, arcomon már csak a könnyek súlya maradt. Az arcára néztem és a halál nézett vissza rám. Nem haraggal, inkább egy fáradt, ismerős csönddel. Mintha egy öreg barát hívta volna őt egy másik útra. Én ott álltam, és megtanultam, hogy a szeretet néha csendben tart. Meséltem neki apró dolgokról, mint valami rituálé. Nevetése már halk emlékként cseng a fülemben. Nem akarom elfelejteni, amikor még erős volt, a kert illatát, a régi dalokat, a vaslábú széket. S ha sírok, az nem gyengeség, csak a nyelv ahogy búcsúszom. Minden könny egy emlék, minden emlék egy apró fény. Ő volt az, akitől megtanultam állni, most én tartom a helyét, és velem marad a csendben, míg a szívem újra megtanul lélegezni.

— PÁLINKÁS EDDA ANNA

Az óriás iránytűje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer két testvér. Anyukájuk ebéd előtt elküldte őket az erdő szélére friss erdei gyümölcsöket szedni, hogy legyen mit rakni a finoman illatozó süteménybe. Figyelmeztette őket, hogy ne menjenek be az erdőbe, mert felébresztik az alvó óriást. Az óriások nagy és gonosz lények, el kell őket messzire kerülni.

A két testvér fonott kosáráikkal boldogan sétált a mezőre, egyszer csak az egyikük felkiáltott.

— Nézz oda, mennyi szeder! — S már iramodtak is a bokor irányába.

— Azta, mennyi málna van itt! — kiáltott a másik, s megindult, hogy mind egy szálíg leszedje azokat.

Hmm de finom is lesz az a sütemény ennyi gyümölcstől, gondolták mind a ketten. Addig-addig követték a gyümölcsbokrok végelláthatatlannak tűnő sorát, mígnem arra eszméltek, hogy betévedtek a sűrű sötét erdőbe.

— Jaj, most mi lesz velünk!? Eltévedtünk! — sopánkodott az egyik.

— Hogy találunk édesanyánkhöz így haza? — folytatta a másik.

Tanakodtak, gondolkodtak, hogy juthatnának ki a sötét fenyvesből. Végül elindultak egy irányba, ahol fényt láttak. Mentek, mendegéltek, útjukon több nagyobb kőhalmot fedeztek fel, melyeket az időjárás viszontagságai ellen vastag mohaszőnyeg borított. Nem torpantak meg, mentek tovább a fény irányába, azonban mintha az a kis világosság fogócskázott volna velük, hol megjelent, hol eltűnt. Addig-addig követték a fényt, míg egy tisztásra jutottak. Körülnéztek és felfedeztek valami csillogót a távolban.

— Nézd, mi az ott?

— Lehet egy kunyhó. Hátha van otthon valaki és el tudja mondani merre kell hazamennünk.

— Nem, te butus, az biztos nem kunyhó! Ki építene az erdő szívében egy házat, távol mindentől?!

Nézd meg jobban, csillog, mintha fém lenne — szólt le a testvérét a másik, — Menjünk közelebb!

Így esett, hogy közelebb merészkedtek, jobban szemügyre vették a hatalmas kör alakú valamit, közepén egy piros-fehér nyíllal. Beálltak a körbe mind ketten, s ekkor megmozdult alattuk a föld.

Lassan emelkedni kezdtek, mintha közeledtek volna a felhők.

— Mi történik? — aggodalmaskodott az egyik — Repülünk?

Valahogy a kör alakú korong felemelkedett a levegőbe.

— Az óriások, itt vannak az óriások! — kiáltotta egyikük. — Végünk van!

Nagy morajlás hallatszott alattuk, mire az óriás felegyenesedett és a tenyerében pihenő iránytűn félelmükben összekapaszkodott piciny lényeket, talán manókat vélt felfedezni.

— Nagy óriás, ne bánts minket, csak eltévedtünk! — kiáltotta egyikük.

— Semmi rosszat nem akarunk! — szólt a másik.

Az óriás nagy fejével közelebb hajolt hozzájuk, a két testvér azt hitte eljött a vég.

— Ti emberek vagytok? — Mély hangjától az erdő fái mind egy szálíg megremegtek.

— Igen, azok vagyunk. — mondták kórusban.

— Sosem láttam még embereket. — szomorkodott az óriás. — Félnék tőlem, pedig nem akarok én rosszat, csak barátkozni szeretnék. Azt mondják, bánthanám őket, de ez meg sem fordult a fejemben. Érdekel az emberek világa, de sajnos sose tudhatok meg többet, mert nem áll szóba velem egy se.

— Szegény óriás, hát te ilyen magányos vagy? — kérdezte az egyik testvér, majd hosszasan elkezdtek beszélgetni.

Telt-múlt az idő, mire az egyik testvér megszólalt:

— De magasan jár már a nap, vár édesanyánk, vissza kell mennünk a faluba. Nem tudsz segíteni, merre találjuk?

Az óriás letette tenyeréből a gyerekeket.

— Tudok én segíteni, hisz egész végig az iránytűmön ültetek. — Felemelte a magasba, majd a piros nyíl irányába mutatott. — Arra menjetez egyenesen, és visszataláltok a tisztásra, onnan meg ismeritek már az utat a faluig.

— Köszönjük óriás! — integettek a gyerekek.

— Ugye még visszajöttök? — kérdezte reménykedve.

— Vissza bizony, nem leszel soha többé magányos! — mondták szinte egyszerre.

A két testvér boldogan indult vissza a helyes irányba, közben végig a kedves szívű óriásról beszélgettek. Seperc alatt visszaértek a faluba, édesanyjuk aggódva ölelte magához két gyermekét.

— Már azt hittem bajotok esett! — aggódott.

A gyerekek megnyugtatták, hogy semmi bántódásuk nem esett, majd boldogan mesélték el mi esett velük aznap. A finom gyümölcsös süteményeket jólesően falatozva beszámoltak minderről édesanyjuknak, aki döbbenet hallgatta végig gyermekei történetét.

Ettől a naptól fogva a gyerekek rendszeresen jártak vissza óriási meleg szívű barátjukhoz.

A szóbeszédok olykor nem az igazságot mondják, hanem a látszatot. Az óriás nagy és félni kell tőle, de azt senki sem tudhatta, milyen meleg és hatalmas szív lakozik a szokatlan külső mögött.

— KÓNYA TÜNDE

Egy közepesen bátor csiga története

A kis csiga napok óta ugyanazon a levélen ücsörgött és az út másik oldalán elterülő mezőt figyelte.

A vízcseppek csillogtak a fűszálakon, a szél pedig idegen illatokat hozott felé. Sokszor elgondolkodott rajta, milyen lehet ott élni, az út másik oldalán, ahol minden új és ismeretlen.

De ahányszor elképzelte az új helyet, mindig eszébe jutott mi az, amit itt hagyta. Ismerte minden apró repedését a földnek, tudta, melyik levél alatt lehet elbújni az eső elől, és melyik virág nyílik ki legelőször reggelente. Furcsa volt arra gondolni, hogy egyszer talán már nem ezeket látja majd minden nap.

— Mi van, ha az új kert túl nagy lesz nekem?
— töprengett magában. — Vagy ha nem találom meg benne a helyem?

Nehéz volt eldönteni, hogy elég bátor-e ahhoz, hogy egyszer más levelek árnyékában ébredjen fel.

— KISS ORSOLYA

Hamis észak

Az iránytű úgy ül a tenyeremben, mintha birtokolná azt, pedig ő maga sem más, mint egy régi kacat. Ma reggel bukkantam rá a kabátom zsebében, ahogy az ember összegyűrt cukorkás papírokat talál a táskája mélyén, azzal a különbséggel, hogy nem emlékszem, én tettem-e oda. Nem északra mutat, és nem is olyan irányba, amelyet bármely térképen láthattam volna.

Megállok a járda közepén. Az emberek úgy kerülgetnek mindkét oldalról, mint folyóvíz a követ, és csak arra kapom fel a fejem, amikor egy elhaladó autó egyenesen belegázol egy víztócsába az út szélén. Ekkor jut el a tudatomig, hogy néhány emelettel felettem az irodában percek óra szüntelenül csörög egy telefon, és nincs ott senki, hogy fogadja a hívást.

Nagy levegőt veszek.

— Nos — szólalok meg. Bolondnak érzem magam. — Merre kell mennem?

A tű lustán balra lendül, én pedig összeráncolom a homlokom.

— Ez egy fal — motyogom.

— *Tudom* — hallatszik a válasz.

Majdhogynem elejtem az iránytűt. A hang valahonnan a kezem és a szegycsontom közéből érkezik; inkább egy gondolat, ami nem az enyém.

— *Nem azt mondtam, hogy menj át rajta, hanem azt, hogy nézd meg.*

A tekintetem a falra szegezem. Évtizedek óta itt roskadó téglát látok, már-már pattogzó bársonyvörös festékekkel borítva, éppen szemmagasságban pedig kiolvashatatlanra fakult, egykor fekete betűket fedezek fel. Többször jártam már itt, mint ahányszor a két kezemen meg tudom számolni, de talán pont ez a lényeg. Valóban nem álltam meg, hogy megnézzem, egyszer sem.

— *Három éve körözöd ezt a háztömböt* — mondja az iránytű.

Megrázom a fejem.

— Ez nem ilyen egyszerű.

— *Nem?* — A tű tesz egy lassú kört, mintha a fejét ingatná. — *Múlt kedden az anyáddal kávéztál, és ugyanarról beszélteél, amiről az azt megelőző kedden. Hat hete halogatód azt az emailt a felettesednek. Folyton egy ajtóról álmodsz, amit sosem nyitsz ki.*

A szél belekap a hajamba, elsüvít a fülem mellett, és összehúzó a kabátom a mellkasomnál.

— Honnan tudsz az ajtóról? — kérdezem megrökönyödve.

— *Tudom, hol vagy* — kapom a választ unottan. — *Ami jelen pillanatban ott van, ahol eddig is voltál.*

Éppen annyira leereszkedően beszél hozzám, hogy majdnem visszagyűröm az iránytűt a zsebembe és hátat fordítok, de a tű ismét megmozdul, mielőtt megtehetném. Délkelet irányába mutat, arra a mellékútra, amit mindig kikerülök ide jövet, mert négy perccel meghosszabbítja a lakásom és a munkahelyem közötti sétát.

Mielőtt észbekapok, a lábaim délkelet felé visznek.

A mellékút keskenyebb, mint ahogy emlékszem, a főútról kihallatszó folyamatos zsivaly pedig gyorsan semmivé válik, mintha egy ablak csapódna be a hátam mögött. Amikor magam elé nézek, egy középkorú nő halad felém, aki az időnél is korosabb palotapincsijét vezeti maga mellett pórázon. A kutya minden lépésével hangosan liheg, nedves orra megérinti a bokámat, amint elkocog mellettem. A jobb oldali fal tövében egy tízéves-forma kislány guggol, és színes aszfaltkrétával virágokat rajzolgat az egyenetlen járdára. Göndör, gesztenyebarna tincsei az arcába hullanak, amikor a fejét oldalra dönti.

Valahonnan egy citromsárgára festett ajtó felől mintha friss sütemény illata szállongna a levegőben. Akaratom ellenére lassítom le a lépteimet.

— *Falak vannak a térképeden* — közli az iránytű. — *Elég magasak. Ahogy látom, a nagy részüket magad építetted.*

— Mindenkinek vannak falai.

— *Hidaid is vannak* — folytatja, úgy téve, mint aki meg sem hallott. — *Azokat is te húztad fel, csak nem használod őket olyan sűrűn.*

Nem válaszolok.

Amikor a sárga ajtóhoz érek, esztelenül erős késztetést érzek, hogy bekopogjak. Megemelem a karom, ökölbe szorítom a kezem, aztán–

— *Még ne.*

— Ezt is hallod?

— *Mondtam már. Tudom, hol vagy* — sóhajtja az iránytű. Aztán halkabban, nem éppen kedvesen, de kevésbé élesen hozzáteszi: — *Ez azt is jelenti, tudom, hol vagy ott bent.*

A krétavirágok már mögöttem vannak. A mellékutca felett az égbolt a régi ezüst színére hasonlít, és a levegő hűvössége gyengéd súlyként nehezedik az ornyergemre. Tovább sétálok, az iránytű sétál velem, a tű pedig hol erre, hol arra mozdul el egy-egy fokkal, keresve valamit, amit én nem láthatok.

— Mire mutatsz? — kérdezem. A hangom halkabb, mint szeretném. — Mi van mindennek a végén? Nem kapok azonnal feleletet. A tű megdermed, és olyan megingathatatlansággal mutat előre, hogy egy pillanatig azt gondolom, én vagyok kettőnk közül a bizonytalan.

— *Minden beszélgetés, amelynél csak félig voltál jelen. Minden szó, amit majdnem kimondtál, de visszavettél. Mindaddig egy helyet kerestél, egy nevet, egy pontot a térképen.* — Az iránytű megremeg átfázott ujjaim között. — *De a térképet magad kell, hogy megrajzold.*

— Ez nem válasz — tiltakozok.

— *Tudom.*

A keskeny út figyelmeztetés nélkül megnyílik.

Nem tudom, mire számítottam – talán az aszfalt folytatására, egy sötét sikátorra, egy idegen városrészre, de ehelyett egy macskakövekkel kirakott tér tárul elé, csak így, a mindenség mögé rejtőzve. Egyik kezemmel eltakarom a szemembe vágó napsugarakat, hogy kitisztuljon a tér közepén megjelenő sziluett; egy betonból öntött pad, amelynek a lábainál három galamb telepedett meg.

A késő délutáni napfény visszaverődik a macskakövekről, olyannyira, hogy a figyelmem majdnem elsiklik a padon ücsörgő férfi felett. Nem látom az arcát, csak azt, hogy ölében egy nyitott könyvet tart, és egy másodpercre mintha megemelné a tekintetét, amikor megtorpanok a tér szélén.

A tű végleg megáll, ahogy a lélegzetem is.

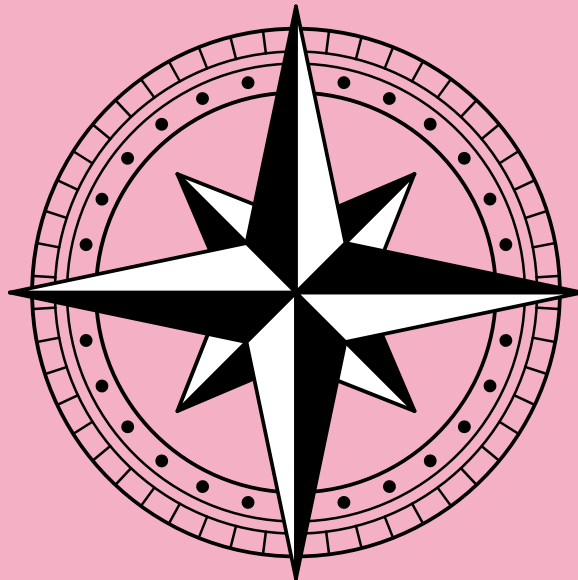
— *Látod?* — kérdezi az iránytű, valami elviselhetetlen elégedettséggel a hangjában, ami egy másik világban talán büszkeség is lehetne.

A lábaim a földre gyökereztek.

— Nem tudom, mit tegyek most — suttogom.

— *Itt vagy* — válaszolja az iránytű, mint mindig. — *Ez az egyetlen dolog, amiért felelős vagyok.*

— BALÁZS DZSENER

Homály

Megéreztem az önsajnálatom buborékjának a szélét,
éreztem hogy van kiút, láttam a külvilágot,
homályosan de már láttam. Kezdtém érezni, hogy ki
kell lépnem ebből, el kell hagynom ezt a helyet, csak
azt nem tudtam hogyan.

Jó lenne, ha valaki jönne és lehúzna a földre, de én csak
magamat látom visszaktükröződni.

Lebegjek még egy kicsit, vagy nyújtsam ki a kezem?

— KISS ORSOLYA

Lelkendő

A lelkeket még mindig színesben látom. Lepelszerű anyagként terülnek el valahol az ember mellkasában, és felfogják a reményt, ha összefacsarodik az ember szíve, mint mikor arra a borzogatós délutánra gondolok, ami már soha nem fog megtörténni, körülöttünk a gyerekek, a te feleséged, és az én férjem. Mi pedig nevetünk, és megmutatom neked a tetoválásom, amit a hegek takarására csináltattam, de halványodik, és valami új kéne.

Most végigrohan rajtam az a borzasztó pánik, ami minden éjszaka, mikor egymásra vigyáztunk, az elodázott telefonhívások, a féltés, mind cikázik az ereimben, mikor felkelek: veled álmodtam. Három év. Zöld kendőt kötöttél a csuklódra, de átvérted. A vonat után integetté, a szél belekapott a hajamba, ahogy kigördültünk az állomásról. Visszakiáltottam.

– És ez azt gondolod, nem hagy nyomot a lelkeken?

Megvontad a vállad.

Kitörlöm az álmot a szememből. Nem tudom elképzelni, hogy pont téged ne érdekeljen a véres kendő, mikor sebfertőtlenítő-készlettel jártál gimibe – ugyan miattunk, a barátaid miatt. Minket akartál elsősorban megmenteni. Miközben a mi leplünkéből mostad a szutykot: fekete, sárga, piros, lila, az egyik dohányszagú, a másik alkoholos, a harmadik parfüm és hányás keveréke, én tiszteltelek, és nem értettem, hogy egy ilyen jó ember miért akarna pont velem szóba állni. Nemhogy tisztítani a sebeimet.

Felvillan a telefonom kijelzője, de ezúttal nem a huszonharmadik ébresztőm csilingel, csak a neved üt szíven. Megint profilképet váltottál, és még mindig kapom az értesítéseket, pedig már megtanultam nélküled létezni. Most rövidebb a hajad, és kutyás vagy, nem macskás. Hogy mit mondtunk egymásnak utoljára? Nem tudom. Pedig olyan büszke voltam kilencedikben, mikor kijelentettem valamelyik osztálytársamnak, hogy mi aztán minden nap beszélünk a sulis első napja óta. Hadakoztam anyám ellen miattad, te mutattad meg, hogy angolul is lehet érzéseket kifejezni. Most az algoritmus is csak ritkán dob fel. Visszanézve a képeidet, legalább két profilképpel le vagyok maradva.

Felülök az ágyon. A derekam iszonyatosan fáj, mert mióta ezt a gyógyszert szedem, alig alszok, és zavaros álmaim vannak, de keléskor tisztán emlékszem a részletekre: a kezedet hófehérré szorította el a rácsavarodott zöld kendő, talán magadnak már ki sem tudtad volna bontani a görcsöt. Ki fogja neked kibontani a görcsöt? Ki fogja kimosni a kendőt? És évekkel később is azt érzem, hogy nekem kellett volna.

Nem tudom, hogy elég lett volna-e neked.

Vagy én kellettem volna, vagy más, vagy csak az kellett volna, hogy mindannyian eltűnjünk egy kicsit, vagy hogy mindannyian közelebb legyünk. Vagy az kellett volna, hogy ne döntsek össze mindent magam után, de erről nem vagyok hajlandó beszélni. Erről az egy dologról nem tudtunk beszélni. Ebben az egy dologban nem értettük meg egymást.

Egy szobor mellett vágsz vicces fintort, cigánykereket hánysz, egy parkban fekszel a lehullott levelek közt. Ezeket nem ismerem. De a tablóképed, azt a rajzot, amit egy fogadás miatt állítottál be profilképnek, meg a francia zászlókat, jobban, mint bármi más. Elidőzök a képek közt. Csak rá ne nyomjak a like-ra, mert még megtudod, hogy mindig érdekelisz.

Az elkerülhetetlen huszonharmadik ébresztőtől úgy megijedek, hogy kiesik a telefon a kezemből. Gyorsan felkapom a takaróról, de már ott virít a like a legelső profilképeden.

Annyit írtál hozzá:

„hegyek között felleg/vár”

Behunyom a szemem.

Elképzelem, hogy beterít a lepel, az én lila leplem, és felfogja a szégyent, ami testemből áramlik minden irányba. Ez a lepel, az én leplem, amit annyiszor mostál, annyiszor töröltél, most téged próbál meg kisuvickolni belőlem – de eltelt három év. Még mindig itt vagy. Már abban sem vagyok biztos, hogy zöld a lelked, csak abban, hogy nekem mindig zöld leszel. Itt van bennem a zöld folt, ami arra emlékeztet, hogy a remény a pocccintés, ami felborít, mégis egyben tart.

Borozni kéne egyszer, gondolom. Isten ments, hogy meg is írjam neked

— FALUCSKAI VERONIKA

Pirula

Nem lehet pontosan megmondani, mikor kezdődött.

Talán akkor, amikor a napok elvesztették az élüket, és minden ugyanazzal a tompa súllyal esett rá a testemre. Vannak jobb szakaszok, de ezek inkább emlékeztetők arra, hogy létezett valami más is.

A gyógyszer csak egy kísérlet. Egy halk beavatkozás a háttérben, mintha valaki a zajt próbálná lejjebb tekerni, de közben a dallam is eltűnik. Azt mondják, depresszió. De ez a szó nem fed le semmit, olyan, mint egy címke egy repedezett felületen, ami alatt minden lassan elmozdul. A dolgok nem szűnnek meg, csak kicsúsznak a kezeim közül. A mozdulatok késnek, a gondolatok megérkeznek, de már nem oda, ahova indultak.

A pirulák közben segítenek. Néha úgy tűnik, mintha nem is én venném be őket, hanem ők helyeznék el magukat bennem, pontos rend szerint.

Valami áthangelődik. Nem látványosan, inkább észrevétlenül. A fény nem tűnik el, csak másképp esik. A tér nem omlik össze, csak elveszíti az irányait. És ebben az elcsúszott rendszerben marad egy mozdulat, a keresés a kiút reményében.

— PÁLINKÁS EDDA ANNA

Tündérek a parketten

Cipellők koppannak a táncparketten, szoknyák suhogtak a forgás közben. Kistündérek karjaikat emelgetve próbálták utánozni a lepketanárnö mozdulatait.

— Fürgébben, kecsesebben táncoljatok! — nézett végig a tanárnö diákjai kapkodó mozdulatain.

A Gyöngyvirág teremben minden apró kar és láb a zene ritmusára lendült. Tücsökkoma a sarokban vígan hegedült, mellette Cincér barátja, aki minden virágnál, rovarnál szebben játszik fűzfavesszőből készült zongoráján.

Pillangó Panna egy óvatlan pillanatban a kelleténél nagyobb lendülettel fordult körbe, Szegfű Szandrát jól meglökte, aki egyensúlyát elvesztve a földre esett.

— Vigyázz jobban! Nem látod, hogy a nagy szárnyaid a fél termet beterítik, elférni nem is lehet tőlük! — rivallt rá Szegfű Szandra.

— Táncolj szebben és akkor biztos nem foglak majd fellökni! — vágott vissza Pillangó Panna.

Szegfű Szandra feltápászkodott a földről és próbálja újra a lépéseket utánozni, ahogy a tanárnö mutatta, de egy újabb nagy puffanás a hátsó sorból teljesen kizökkentette az összes tündérlányt. Ibolya Iza terült el a terem legvégében, szegényke a saját lábában bukott fel.

— Nézzétek, a kétfalábú már megint elesett! — kacagtak rajta a többiek.

— Minek jöttél táncórára, amikor még se sétálni se repülni nem tudsz! — kontrázott egy másik tündér lány.

Ibolya Iza rosszul érezte magát a piszkálódás miatt, nem szólt semmit, csak felállt és folytatta a táncot.

Amikor az órának vége lett, a kis ibolya volt az utolsó, aki elindult a teremből, de mielőtt az ajtón átlépett volna, lepketanárnö megállította néhány szóra.

— Ne vedd komolyan, amit a többiek mondanak, mindenki így kezdi a táncolást. Ők is így kezdték.

— mondta a tanárnö. A kis tündérlány lassan ráemelte a tekintetét, majd sok idő után megszólalt.

— Tanárnö is táncolt így, amikor még kezdő volt?

— Igen. Kistündér koromban nekem sem ment annyira mint most. Ne keseredj el! Sok gyakorlással szépen fogsz táncolni te is! — bízatta.

Lassan az ajtóban megjelent egy árnyék. Egyik tündérhez sem tartozott, ebben biztos volt Ibolya Iza. Túlon túl komótosan ballagott ez a valaki. Egyszer csak Csiga Csongor jelent meg az ajtóban.

— Jó napot tanárnö! — köszönt illedelmesen a kis csiga — Zavarhatok egy pillanatra?

— Persze gyere csak! Segíthetek valamiben? — érdeklődött a lepketanárnö.

— Azt szeretném kérdezni, hogy táncolhatnék-e én is? — tette fel félénken Csiga Csongor a régóta tervezett nagy kérdést — Nem vagyok gyors, de ha tanárnő segít, biztosan fel tudnék zárkózni a többiekhez.

A tanárnő törte a fejét, de semmi ötlet sem jutott az eszébe.

— Örülök, hogy te is szeretnél táncolni, viszont az a baj, hogy a többiek gyorsabbak nálad. Félek, bántódásod esne, ha velük együtt táncolnál.

Csiga Csongor elszomorodott. Hát akkor csak nem válhat valóra az oly régóta dédelgetett álma, hogy ő lesz az első táncos csiga. Szomorúan hajtotta le a fejét.

— Talán mégis meg lehetne oldani, hogy Csiga Csongor is táncoljon — mondja Ibolya Iza, aki végig ott állt a tanárnő mellett.

— Mégis hogyan? — kérdezik egyszerre.

— Bodobács Bernát kitűnő ács, jó ismerőse a mamámnak. Megkérhetem arra, hogy készítsen egy guruló falapot, amivel tudsz majd táncolni — intézi szavait Csiga Csongornak.

— Az nagyszerű lenne! — kiált fel örömeiben a kis csiga.

— Próbáljuk ki. — egyezett bele a lepketanárnő is.

Ibolya Iza következő nap felkereste hársfa odujában Bodobács Bernátot és elmagyarázta, mire kellene a guruló deszkalap. Az ács nagyon gondolkodott a dolgon, nem volt biztos abban, eleget tud e tenni a kistündér kérésének. Végül eldöntötte:

— Legyen, megcsinálom! Amúgy is szeretem a kihívásokat — mosolyog rá a tündérlányra. Így is lett. Következő táncórára hamarabb indult, hogy Csiga Csongor ki tudja próbálni az új guruló falapot. Eleinte nehezen érzett rá a működésére, de mire megérkeztek a többiek, pont belejött.

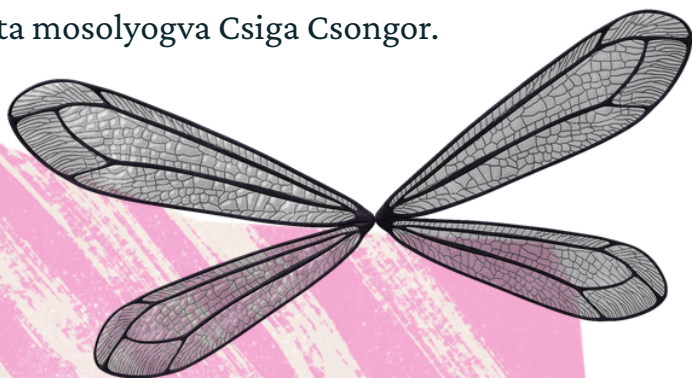
— Nézzétek, itt egy csiga! Csak nem táncolni akarsz?! — kiáltott fel Pille Panna — Mire fordulsz egyet, felrepülünk a legmagasabban növő virágokhoz! — hahotázott. Mindenki kinevette Csiga Csongort, egyedül Ibolya Iza tartotta benne a lelket.

— Ne is törődj velük! — bátorította a tündérlány.

Csiga Csongor életének első táncórája nagyon boldogan telt. Élvezte, hogy ő is szépen tud körbepördülni mint a többiek.

Sok órát gyakoroltak, mire elérkezett a tavasz nyitó ünnepség, ahol a kis tündérek felléptek. A kis csiga életében először érezte magát igazán boldognak. Mégis csak ő az első táncoló csiga a világon! Minden néző vastappsal, felállva ünnepelte a produkciót. Sokan odamentek hozzá és személyesen is kifejezték csodálatukat és gratuláltak neki a szép teljesítményért. Számtalanszor kérdezték, hogy miért nem adta fel.

— Ha kreatívan gondolkodunk és még egy okos segítőtársunk is van, lehetetlen nem létezni — válaszolta mosolyogva Csiga Csongor.

— KÓNYA TÜNDE

**HA KEDVET KAPTÁL
A KURZUSHOZ,
KÖVETKEZŐ ÉVBEN
VÁRUNK
SZERETETTEL**

**—
TÉGED ÉS AZ
ÍRÁSÁIDAT
EGYARÁNT!**

— A BÍBELŐDŐ CSAPATA

**DEBRECENI
EGYETEM**

© 2026